

Het geheime talent

Het geheime talent

Laura Hendriks

Tweede druk: juni 2022

Eerste druk: juni 2021

Schrijver: Laura Hendriks

Coverontwerp: Laura Hendriks

ISBN: 9789464651072

© Laura Hendriks

Dit verhaal gaat over een meisje dat niet anders lijkt dan de rest van de scholieren die je passeert in de schoolgangen. Ze moet dezelfde wiskundesommen maken en grammaticaregels leren als iedereen, maar is ze wel écht zo normaal?

Lisa Liebers is een meisje met een geheim talent. Het is zelfs zo geheim, dat ze er nog geen idee van heeft, laat staan dat ze weet wat haar allemaal te wachten staat.

Liebers

Het is muisstil. Het lijkt of de wereld op een bevrijdend geluid wacht. Een geluid dat een nieuw tijdperk inluidt en grote groepen mensen gelukkiger dan ooit tevoren zal maken. Lange tijd ontbreekt dit, maar dan is het eindelijk zover. Om halfdrie 's middags gaat de bel. De schooldeuren vliegen open en tientallen leerlingen stuiven weg van de educatieve omgeving, de buitenlucht tegemoet. Ondanks de ontluikende bloesem, is het nog erg fris. Typisch begin april. De leerlingen lijken hier echter geen hinder van te ondervinden. Ze rennen, springen en huppelen het plein over, zoekend naar hun fiets of begeven zich richting de straat en nemen de benenwagen. Het lijkt een doodnormale donderdagmiddag, op een klein aspect na. De bosjes naast de ingang ritselen onophoudelijk. Twee veertienjarige meiden wachten nerveus in de plaatselijke jungle.

'Lies, weet je het zeker?' Iris staat voorovergebogen naast de gehurkte Lisa. Er verschijnen diepe denkrimpels op haar voorhoofd.

Geërgerd kijkt het meisje met groengrijze ogen op, waardoor haar in paardenstaart gebonden lichtbruine haren in Iris' gezicht zwiepen.

'Ja, heel zeker. Denk ik.' Ze kijkt naar de donkerblonde haren van haar beste vriendin. Op het eerste oog lijkt het niet heel anders dan dat van haar, toch is het mooier. Zou dat soms door de vlecht komen? Moet ze haar haren ook even snel vlechten?

Ze friemelt aan het puntje van haar paardenstaart en kijkt naar haar bebladerde broek. Ze ziet er niet uit! Gelukkig maakt één accessoire dit allemaal goed.

Ze voelt aan de ketting om haar nek. Het heeft een zilveren hanger in de vorm van een kreeft. Ze heeft het voor haar veertiende verjaardag van haar ouders gekregen en sindsdien draagt ze hem elke dag vol trots. Het is haar dierbaarste bezit. Ze weet niet precies wat het is, maar het voelt gewoon alsof deze ketting bij haar hoort, een deel van haar is. Helaas is het momenteel een vlag op een modderschuit.

Doet ze hier überhaupt wel goed aan? Nerveus overdenkt ze de afgelopen weken. Ze kan zich geen middag herinneren dat ze niet in de bosjes zat.

Dan rennen een paar leerlingen joelend de school uit en verdraait ze haar nek bijna als ze haar blik weer op de schooldeuren vestigt. Ze heeft geen tijd om na te denken. Ze heeft een doel en dit keer gaat het lukken! Tenminste, dat houdt ze zichzelf en Iris voor. Nee, zo moet ze niet denken. Nu gaat ze het écht waar maken!

Zuchtend kijkt Iris omhoog, maar wendt snel haar lichtblauwe ogen af van het felle zonlicht en kijkt Lisa weer aan. Haar beste vriendin staart nog steeds naar de deuren. Hoofdschuddend haalt ze een takje uit haar paardenstaart. 'Ik hoop het, want datzelfde zei je gisteren ook al.' Ze is even stil. 'Net als eergisteren en de dag daarvoor.'

'Nu is het anders.' Lisa wuift de handen van Iris weg. Ze kan niet geloven dat Iris zo weinig vertrouwen heeft in dit plan. Het is logisch dat ze zelf haar twijfels heeft, maar... Bij nader inzien begrijpt ze Iris volkomen, de vorige keren is het namelijk mislukt. Toch zegt dat niks, ze moet er gewoon vertrouwen in hebben.

'En waarom denk je dat het vandaag anders zal gaan, mevrouw Liebers?' Iris slaat haar armen over elkaar en kijkt Lisa streng aan. 'Ik denk namelijk niet dat...' Verder komt ze niet, want er loopt een jongen van hun leeftijd de school uit.

Hij haalt een hand door zijn bruine haren, al heeft het niet veel zin. Het ziet er nog steeds uit alsof hij net uit bed is gerold. Om zijn nek hangt een zwarte koptelefoon, zijn grijze broek is gescheurd ter hoogte van zijn knieën en hij draagt een veel te grote bordeauxrode trui.

Lisa wordt rood en voelt haar hart enorm tekeergaan. Dit is het moment. Ze probeert overeind te komen, maar haar benen werken niet mee. Er is geen beweging in te krijgen. Iris moet haar helpen. Ze opent haar mond, met een zacht gepiep als resultaat. Misschien is dit toch niet zo slim.

Ineens staat de jongen stil. Zou hij haar gezien hebben? Dat is natuurlijk wel de bedoeling, maar ook weer niet. Wat denkt ze nu eigenlijk? Ze zitten in de bosjes. Dit is het slechtste plan ooit!

Hij draait zich om. Ze ziet nog net zijn grote, bruine ogen. Dan duwt ze Iris met haar neus de bosjes in, er zelf achteraan duikend. Vervolgens gluurt ze er voorzichtig bovenuit, als een jaguar die zijn prooi in de gaten houdt. Ze ziet hem lachen, maar niet naar haar. Hij kijkt naar de schooldeuren. Vrijwel direct komt er een andere jongen de school uitgelopen. Deze slaat grijnzend op zijn schouder. Dan lopen ze weg en begint Iris te kuchen.

‘Bedankt voor de blaadjessalade in mijn mond,’ moppert ze als ze overeind komen. Ze pulkt aan haar tong.

Lisa zucht opgelucht. Toch is het een dubbel gevoel. Ze probeert het elke dag en telkens doet ze het weer. Of doet ze het eigenlijk niet. Wat moet ze nu doen? Ze zet zichzelf alleen maar voor schut. Dan schrikt ze op uit haar gedachten, want Iris trekt aan haar haren.

‘Aha!’ Triomfantelijk houdt haar beste vriendin de groene boosdoener omhoog. Ze gooit hem op de grond en begint er overdreven op te stampen.

Lisa begint te lachen. Iris weet haar altijd weer op te vrolijken, zelfs als ze voor de zoveelste keer hun tijd hebben verspild in de bosjes. Ze kennen elkaar al van jongs af aan, sinds de kleuterklas. Vlak voordat Lisa naar groep één ging, verhuisde Iris met haar ouders naar deze stad vanwege de baan van haar vader. Sindsdien zijn ze een onafscheidelijk duo. Toch had het ook allemaal anders kunnen lopen. Ze is negen maanden ouder dan Iris, dus hoort ze een klas hoger te zitten. Dit is echter niet het geval, want ze bleef al meteen in groep één zitten. Ze houdt zich graag voor dat ze dit expres heeft gedaan om bij haar beste vriendin in de klas te komen, want “Lisa is niet sociaal genoeg” vindt ze geen goede reden. Al zou dat wel verklaren waarom ze in de bosjes zit en zojuist geen actie durfde te ondernemen.

Iris klopt intussen grijnzend de takjes van haar broek. ‘Wederom een mislukte missie van Team Liebers en Koopmans.’

Lisa pulkt aan haar nagel. Iris heeft gelijk. Dit duurt nu al weken en het is eigenlijk ook gekkenwerk, maar wat moet ze anders? Dit is altijd nog beter dan stotterend voor een jongen staan die waarschijnlijk niet eens weet dat ze bestaat, laat staan haar leuk vindt. Hij moest eens weten dat ze hier in de bosjes zit, dan zijn echt al haar kansen verkeken. Wat wil ze hier eigenlijk mee bereiken? Uit de bosjes stappen en iets tegen hem zeggen? “Hoi, ik ben Lisa en ik hou je al weken in de gaten.” Dat is geen optie.

Iris ziet dat ze over haar eigen gedachten struikelt en slaat een arm om haar heen. Zuchtend legt Lisa haar hoofd op haar schouder.

‘Waarom is verliefdheid zo vervelend?’ kreunt ze.

Iris pakt met haar vrije hand hun rugtassen van de grond en trekt haar mee de bosjes uit, terwijl ze erg haar best doet een lachje te onderdrukken. Hierdoor kan ze echter geen woord uitbrengen, dus klopt ze maar op Lisa’s schouder.

‘Lach niet,’ bromt Lisa. Ze weet zonder op te kijken al hoe haar vriendin reageert. Hoe kan ze hier nou om lachen? Dit is een regelrechte ramp! Met een zuur gezicht pakt ze haar rugtas aan.

Ze lopen het plein af en kunnen nog net uitwijken voor een fietser. Nu kan Iris het niet meer laten en begint te lachen. De fietser kijkt verbaasd om.

Lisa kan er nog steeds niet om lachen. Of eigenlijk wil ze er niet om lachen, want ze voelt haar mond omkrullen tot een glimlach.

‘Hou op! Ik wil niet lachen. Dit is een verliefdheidscrisis!’ Ze port Iris in haar zij.

Iris kijkt haar zo serieus mogelijk aan. ‘Maar natuurlijk. Het spijt me dat ik deze kwestie niet serieus neem,’ zegt ze op bekakte toon. Dan valt ze uit haar rol en begint weer te lachen.

Lisa voelt ook een lachbui opkomen. Een verliefdheidscrisis, misschien valt dat ook nog wel mee. Ze kan zich nog even inhouden, maar dan begint ook zij te schateren.

Ze hoeven niet ver te lopen, ze wonen immers nog geen kilometer bij de school vandaan. Bij het huis van Iris nemen ze afscheid, dan loopt Lisa door naar haar eigen huis.

‘Ik ben thuis!’ roept ze als ze de hal in loopt. Boven hoort ze haar zus Emma foeteren, hoogstwaarschijnlijk omdat ze huiswerk moet maken. Hoofdschuddend opent ze de kamerdeur en loopt de woonkamer in.

Zoals gewoonlijk zijn haar ouders druk in de weer met van alles en nog wat. Haar vader Mark zit op de bank naar een kookprogramma op de televisie te kijken om zijn bakkerskunsten te verbeteren. Met een stomp potlood schrijft hij op hoe je een perfecte roomsoes moet maken. De lokken van zijn donkerbruine haren komen tot zijn wenkbrauwen. Zijn lichtbruine ogen schieten over het papier.

Aan de andere kant van de kamer ziet ze haar moeder Wendy. Zij is aan het bellen met de assistente van haar tandartsenpraktijk en gaat op elke stoel zitten die haar groene ogen maar zien. In haar ene hand houdt ze de hoorn, de andere haalt ze regelmatig door haar donkerblonde haren.

Lisa slaakt een zucht. Ze is het inmiddels wel gewend dat ieder gezinslid altijd druk bezig is met zijn of haar eigen ding. Toch hoopt ze dat iemand een keer uit zichzelf op haar thuiskomst zal reageren.

Haar wens wordt meteen in vervulling gebracht, want ineens rent haar broertje Bram de keuken uit met zijn handen vol autootjes. Zodra

hij zijn grote zus ziet, laat hij ze op eentje na uit zijn handen vallen en rent enthousiast op haar af. Als hij voor haar staat, sleept hij het autootje over haar armen en rug.

‘Ik had nog een snelle weg nodig.’ Hij lacht zijn tanden bloot, waardoor het gapende gat waar een tijdje geleden zijn twee voortanden nog zaten duidelijk zichtbaar wordt.

Lachend aait ze haar zevenjarige broertje door zijn donkerbruine krulletjes en kijkt in zijn kleine, bruine ogen. Hopelijk blijft hij altijd zo enthousiast.

Intussen wordt het gescheld van Emma boven steeds luider. Mark zet als reactie daarop de televisie harder, waardoor Wendy noodgedwongen in de hoorn begint te schreeuwen. Lisa en Bram slaan snel hun handen tegen hun oren.

‘NU GAAN WE DE ROOMSOES...’ De stem van de vrouw op televisie schalt door de hele kamer.

‘Hoeveel wijzigingen?’ Nu drukt ook Wendy haar hand tegen haar oor. Ze gaat met haar rug naar de televisie toe zitten. Lisa vraagt zich af of dat wel nut heeft.

Op het moment dat ze denkt dat haar trommelvliezen gaan ontploffen, klinkt er een woedende schreeuw van de tierende Emma en een deur die dichtgesmeten wordt. Dan is het stil boven.

Wendy besluit dat het veilig is om haar hand weer van haar rode oor te halen en begint zenuwachtig met een pen te klikken. De vrouw op televisie legt uit hoe je een pretzel moet vlechten. Mark knikt zelfverzekerd, want hij weet dit al.

Wendy draait zich geërgerd om. ‘Mark, kan die televisie wat zachter? Ik kan Betty niet meer verstaan.’

Mark reageert niet.

Bram loopt hoofdschuddend naar de salontafel, pakt de afstandsbediening en zet het volume lager. Dit heeft echter niet zoveel zin meer, want Wendy loopt de keuken in. Bram loopt weer naar zijn berg autootjes toe en laat Lisa links liggen. Ze besluit daarom maar om naar boven te gaan, ze heeft toch nog huiswerk te doen.

Halverwege de trap blijft ze even stilstaan en luistert of ze haar zus hoort. Als het stil blijft, rent ze de trap met twee treden tegelijk op. Dan loopt ze op haar tenen langs de slaapkamer van Emma. Daarnaast zit die van haar, aan het eind van de overloop.

Opgelucht legt ze haar hand op de klink en wil haar kamer instappen, maar dat had ze gedacht. De kamerdeur van Emma vliegt open. Een

furieuze zeventienjarige met donkerblonde haren en vuurspuwende, groene ogen staat in de opening met een gezicht alsof ze net tweede is geworden bij een wedstrijd en de winnaar nu kan laten diskwalificeren wegens valsspelen.

‘Maak! Niet! Zoveel! Herrie!’ bijt ze Lisa hysterisch toe.

Lisa kan geen woord uitbrengen, maar dat hoeft ook niet. Emma verdwijnt weer in haar kamer en sluit de deur met een klap achter zich. Geheel verbijsterd is Lisa niet, dit gebeurt namelijk wel vaker. Ze loopt haar kamer in, klaar om haar huiswerk onder handen te nemen.

Die avond zit het gezin aan de keukentafel voor het gezamenlijke avondeten, maar echt gezellig is het niet te noemen. Bram port in zijn sperziebonen alsof hij ze wil ontleden en Mark moppert dat het zonde is, omdat hij er veel tijd ingestoken heeft. Wendy kijkt om de minuut op haar telefoon om te zien of Betty al op haar berichtje heeft gereageerd en Emma is niet eens aanwezig. Lisa eet zwijgend haar aardappelen op en is daarmee de enige die doet wat je aan tafel hoort te doen.

Dan vliegt de kamerdeur open. Emma komt met een nors gezicht binnen, onweer is er niks bij. Ze loopt direct door naar de keuken en ploft op haar plek. Nijdig snijdt ze een stuk van haar biefstuk af en propt het in haar mond.

Wendy kijkt haar vragend aan. ‘Gelukt?’

Emma gromt een nietszeggend geluidje en staat op om een glas water te pakken.

‘Je vader en ik willen je altijd helpen als je daar behoefte aan hebt,’ gaat Wendy verder. Mark knikt instemmend.

Ze krijgen wederom een grom als antwoord. Meteen daarna slaat Emma het glas achterover.

‘Emma, ik meen het.’

Emma draait zich met een ruk om. ‘Ik meen het ook! Jullie hebben nooit tijd voor ons!’

Wendy kijkt haar geschokt aan en ook Mark lijkt niet erg blij met deze reactie.

Lisa eet gewoon door, maar ze kijkt van Emma naar haar ouders en weer terug. Dit is beter dan televisie.

‘Mam zit elke seconde van de dag op haar telefoon te kijken voor haar werk en pap neemt zijn werk niet mee naar huis, maar naar de tv! Ik kan geen programma over slagroomtaarten of koffiebroodjes

meer zien!' briest Emma. Ze zet het lege glas met een klap op het aanrecht.

'Lieverd, ik weet dat we het altijd druk hebben, maar...' begint Wendy. Dan krijgt ze een berichtje binnen op haar telefoon. Emma begint schamper te lachen.

'Ik kijk niet, want wij hebben nu een gesprek.' Wendy kijkt haar oudste dochter strak aan.

'Dat zeg je alleen maar omdat ik je daar net op aangesproken heb! Ik weet niet of jullie het doorhebben, maar wij worden nóóit begroet als we uit school komen! Dat kost maar een paar seconden!'

Lisa knikt. Haar zus heeft een punt, al vindt ze deze reactie een beetje overdreven. Maar hoe moet ze het anders aanpakken? Toen zij vanmiddag thuiskwam, hebben haar ouders haar ook niet begroet. Ze denkt even na. Bij nader inzien is Emma's tactiek zo slecht nog niet. Ze gaat er eens goed voor zitten.

'Je hebt gelijk, daar moeten we inderdaad verandering in brengen,' zegt Mark rustig. 'En we begrijpen ook dat je nu wat prikkelbaarder bent vanwege de naderende examens, maar als je hulp nodig hebt, moet je er wel om vragen.'

Emma kijkt zwijgend door het raam naar buiten.

'Zul je dat doen?' vraagt Wendy voorzichtig.

'Ik heb jullie hulp niet nodig.' Ze pakt haar bord en loopt de keuken uit. Wendy loopt meteen achter haar aan.

Lisa legt het bestek op haar lege bord. Zo goed was die tactiek dus ook weer niet. Ze schuift haar stoel naar achteren. Het schuurt over de vloer. 'Mag ik van tafel?'

Mark knikt. Bram kijkt naar de bende op zijn bord. Dan kijkt hij zijn vader hoopvol aan. Dit keer schudt Mark zijn hoofd.

'Alsjeblieft?' Hij kijkt zijn vader smekend aan. Mark schudt wederom zijn hoofd. Teleurgesteld stopt Bram een halve sperzieboon in zijn mond.

Lisa loopt de woonkamer in en zet de televisie aan, terwijl ze boven de gedempte stemmen van haar moeder en zus hoort. Ze vraagt zich af hoe dit zal aflopen.

De volgende ochtend is Emma gelukkig weer bedaard. Toch wordt er niet veel gesproken tijdens het ontbijt, dus Lisa weet niet hoe snel ze naar Iris moet gaan.

Tijdens de wandeling naar school kletst Iris honderduit, maar Lisa denkt alleen aan de jongen waar ze zo hopeloos verliefd op is, zonder dat ze hem ooit gesproken heeft.

‘En natuurlijk koop ik ook kikkerbiljetjes voor jou,’ hoort ze Iris ineens zeggen.

‘Kikkerbiljetjes?’ Ze kijkt Iris verward aan. Waar heeft ze het over?

‘Dat was een truc om je aandacht te krijgen, snuggere.’ Iris schudt lachend haar hoofd. ‘Jij dacht zeker weer aan je droomprins?’

‘Vince.’ Lisa staart met een verliefde blik voor zich uit. Iris kijkt haar verbaasd aan. ‘Vorige week zag ik hem met zijn vrienden bij de kluisjes staan, dus...’ begint ze.

‘Dus liep jij héél toevallig langs.’ Iris geeft haar grijnzend een knipoog, waardoor ze een haar in haar oog krijgt.

‘Ik moest echt een boek uit mijn kluisje halen! Hoe dan ook, ik hoorde een van zijn vrienden de naam Vince zeggen en toen reageerde hij.’ Lisa haalt haar schouders op. Zo vreemd is dat toch helemaal niet?

Iris probeert intussen de haar te pakken te krijgen.

‘Lukt het?’

‘Het gaat prima, bedankt,’ antwoordt Iris nors. ‘Wie weet heeft hij je wel gezien.’ Ze begint te grinniken. ‘Dan zijn alle pogingen die je hebt ondernomen om onzichtbaar te blijven voor niks geweest.’

‘Ik probeer helemaal niet onzichtbaar te blijven! Ik wil gewoon onzichtbaar blijven totdat ik weet wat ik wil zeggen,’ zegt Lisa verontwaardigd, al weet ze ook wel dat het op hetzelfde neerkomt.

‘Jou kennende gaat dat nog wel zo’n twintig jaar duren. Dan zijn jullie allebei al lang en gelukkig getrouwd, maar niet met elkaar. Yes, gelukt!’ Iris houdt de haar triomfantelijk tussen duim en wijsvinger omhoog.

Lisa laat haar hoofd hangen. Ondanks dat Iris een grapje maakt, is dat inderdaad het meest geloofwaardige scenario.

Ze lopen het schoolplein op. Iris wil wat zeggen om Lisa op te vrolijken, maar krijgt daar de kans niet voor. Er staat een docent te gebaren dat ze moeten opschieten. De bel gaat en ze lopen snel de school in. In de hal staat Iris ineens stokstijf stil.

‘Wat is er?’ Lisa kijkt haar ongerust aan en gaat voor haar staan.

Er verschijnt meteen een grijns op het gezicht van Iris. Ze wijst naar iets achter Lisa.

Nietsvermoedend draait Lisa zich om en schrikt. Iris wees niet naar iets, maar naar iemand! Haar hart maakt een sprongetje en ze wordt

roder dan ze ooit is geweest. Vince staat een paar meter bij haar vandaan! Snel probeert ze zich te verstoppen. Hij mag haar niet zien.

Dat laat Iris niet gebeuren. Ze duwt Lisa behendig in zijn richting. Aangezien ze sterker is, lukt het haar makkelijk.

Lisa laat zich echter niet op haar kop zitten en duwt uit alle macht terug. Iris maakt een behendige draai en houdt haar tegen, zodat ze niet weg kan lopen.

Vince draait zich om en even is Lisa bang dat hij hun kant op zal kijken en dit vreemde tafereel ziet. Tot haar grote opluchting kijkt hij naar een briefje dat naast hem aan de muur hangt. Dan loopt hij weg.

Iris laat Lisa grijnzend los en loopt snel weg. Het hoofd van Lisa is nog steeds rood, al komt dat nu ook door schaamte en woede.

‘Graag gedaa-haan,’ zegt Iris op zangerige toon.

‘Dat was niet grappig! Wat nou als hij het gezien had?’ jammert Lisa en ze haalt Iris in. Ze kan niet geloven dat Iris dat echt heeft gedaan.

‘Dan hadden jullie gelijk gespreksstof gehad.’ Iris slaat lachend een arm om haar heen.

Lisa kan er nog steeds niet om lachen. ‘We moeten opschieten, je weet hoe streng mevrouw Haring is.’ Ze lopen naar het trappenhuis.

Als ze het lokaal binnenlopen, kijkt de vrouw van middelbare leeftijd bij het digitale schoolbord hen nijdig aan.

Haar grijze haren pieken alle kanten op en het lijkt of haar hoofd een beetje trilt. Toch valt haar paarse leesbril niet van haar hoofd, alsof hij vastgelijmd is. Haar ogen zijn haast net zo grijs als haar haren.

Ze knikt naar twee lege tafels.

Zwijgend nemen de meiden plaats.

Dan sluit mevrouw Haring de deur.

‘Beste leerlingen, waaronder de laatkomers.’ Ze kijkt hen streng aan als ze naar haar bureau marcheert. De meiden worden rood. Lisa staart naar de tafel, terwijl Iris haar toevlucht zoekt in een ineens wel érg interessante poster aan de muur naast haar.

‘Maandag begint het studieproject. Het duurt een week en het doel is om een creatieve manier te bedenken om leren makkelijker en leuker te maken. Jullie krijgen er een groepscijfer voor,’ gaat ze verder. ‘De brugklassers doen ditzelfde project ook, de overige klassen doen een ander project. De laatstejaars doen niet mee, zij focussen zich op de naderende examens en krijgen dus gewoon les. Je wordt in een duo ingedeeld met een andere leerling van de tweede klas. Daardoor is de

kans aanwezig dat je niet met een vriend of vriendin samenwerkt, maar dat is juist goed. Zo leren jullie namelijk samenwerken met iemand waar je misschien nooit mee zou praten, laat staan coöperatief werken.'

Lisa en Iris kijken elkaar aan. De kans dat ze mogen samenwerken is ontzettend klein. Ze hebben met de minuut minder zin in dit project.

'De indeling van de duo's wordt vanmiddag om twaalf uur opgehangen in de hal, dus jullie kunnen in de pauze op de blaadjes kijken.' Mevrouw Haring kijkt de klas rond, maar niemand reageert. Ze slaakt een zucht. 'Fijn dat jullie zo enthousiast zijn.'

Weer geen reactie.

'Dan beginnen we maar met de les. Pak allemaal jullie boek en schrift.'

'Blaadjes? Als in papier?' Iris kijkt Lisa gek aan. 'Kunnen ze geen mailtje sturen? We hebben allemaal een mobieltje. Dit is de eenentwintigste eeuw, niet de oertijd!'

Lisa onderdrukt een lachje. Het is net of ze tegen Emma praat. Als haar zus niet verdrinkt in haar huiswerk, kijkt ze de hele dag op dat schermpje. Toch kan ze niet anders dan Iris gelijk geven. Dit zal alleen maar problemen opleveren.

Kreunend slenteren Lisa en Iris het klaslokaal van meneer Roosbol uit. De moeilijke sommen en de grapjes over zijn achternaam dreunen nog door in Lisa's hoofd. Ze heeft liever Nederlands van mevrouw Haring. Gelukkig is het nu pauze. Helaas kan ze hier niet lang van genieten.

Zodra ze de hal in lopen, ziet ze dat tientallen leerlingen bij een muur aan het duwen en trekken zijn. De indeling van de duo's hangt daar, dat was ze helemaal vergeten. Ze kijkt zuchtend naar het tafereel. Het lijken wel dieren die elkaar verdringen om bij het voedsel te komen. Ze voelt er niks voor om bij die beesten in de buurt te komen, zeker niet als ze ziet dat een brugklasser hardhandig door een bovenbouwer aan de kant wordt geduwd. Ze heeft wel gelijk gekregen. De blaadjes zorgen inderdaad voor problemen die voorkomen hadden kunnen worden.

'Zullen we eerst naar de kluisjes gaan?' Ze wijst naar een gang vlak voor de ontstopping. Gelukkig is er nog een vluchtweg.

'Ik heb jou wel door. Jij hoopt zeker Vince te zien, hè?' plaagt Iris haar. 'Maar goed, ik heb ook geen zin om tot moes gedrukt te worden.'

De meiden lopen snel richting de kluisjes. Lisa kijkt steeds om zich heen, in de hoop hem te zien. Eigenlijk hoopt ze ook dat ze hem niet ziet, want wat moet ze tegen hem zeggen? Ze kan aan niks anders meer denken. Iris wordt bedankt.

‘Ontspan je nou eens. Hij is nergens te bekennen.’ Iris prikt in haar zij.

‘Ik was heel ontspannen, tot jij weer zo nodig iets moest zeggen.’ Lisa staat stil voor haar kluisje en graait in haar zak voor de sleutel, terwijl Iris twee kluisjes verderop haar tas op de grond zet.

‘Weet je eigenlijk al wat je tegen hem gaat zeggen als je hem tegenkomt?’ Iris pakt de sleutel uit haar zak.

‘Daar denk ik continu over na, maar nee.’ Lisa slaakt een diepe zucht en doorzoekt haar kluisje. Was er maar een gouden formule, iets wat altijd werkt. ‘Weet jij wat ik kan zeggen?’

‘Gewoon cool doen.’ Iris haalt een boek uit haar kluisje en propt hem in haar tas.

‘En hoe doe ik dat?’ Lisa stopt ook een boek in haar tas. Voor zover zij weet is ze niet de coolste leerlinge van de school. Ze sluit haar kluisje en loopt met Iris terug naar de hal.

‘Door gewoon jezelf te zijn?’ denkt Iris hardop.

Lisa slaakt weer een zucht. Er bestaat dus écht geen gouden formule. Het enige waar zij op het gebied van “cool doen” toe in staat is, is zich voor Vince verstoppen in een vriezer.

De hal is nog steeds een verzamelplaats voor de leerlingen. Lisa ziet het nog steeds niet zitten om zich daartussen te wurmen. Gelukkig heeft ze geen haast, later op de dag zullen de blaadjes er ongetwijfeld ook nog hangen. Iris daarentegen is de nieuwsgierigheid zelve en rent op de menigte af.

‘Ik kijk ook wel voor jou!’ roept ze als ze merkt dat Lisa haar niet volgt. Lisa steekt haar duim op, al kan Iris dat niet meer zien, want ze laat zich op de grond vallen om tussen benen door te kruipen. Ze kijkt lachend toe. Met Iris is het nooit saai.

Als Iris terug is, kan ze niet stoppen met glimlachen. ‘Wat denk je?’

Lisa kijkt haar achterdochtig aan. Wat is er zo grappig? Vormen ze tóch samen een duo? ‘Zeg maar eerst met wie jij bent ingedeeld.’

Het gezicht van Iris betreft. Lisa weet al genoeg. Ze zitten niet samen.

‘Ik moet samenwerken met Joost Gam uit 2H, die ene jongen die nooit wat zegt.’

‘Wie weet is hij hartstikke aardig,’ oppert Lisa om haar vriendin op te vrolijken.

Iris schudt vastberaden haar hoofd. ‘Aan het begin van het schooljaar kwam zijn klas bij die van ons met Engels en moest ik met hem samenwerken, weet je nog?’

Lisa knikt.

‘Hij heeft geen woord gezegd! Toen ik hem wat vroeg, schreef hij zijn antwoorden op.’

Lisa weet niet hoe ze moet reageren.

‘Zeg, weet jij toevallig wat de achternaam van Vince is?’ vraagt Iris dan. Ze wil duidelijk niet meer over Joost praten.

‘Nee...?’ vraagt Lisa onzeker. Waarom vraagt Iris dit ineens?

‘Vraag je nu aan mij of jij het weet?’

‘Nee...?’

Iris begint te lachen, maar Lisa’s gedachten malen aan één stuk door, al kan ze nog steeds niet bedenken waar Iris op doelt.

Dan verlost Iris haar uit haar web van gedachten. ‘Je werkt samen met ene Vince van der Lange uit 2G.’

Lisa’s ogen worden groot, haar hart begint sneller te slaan, ze voelt haar mond droog worden en duizenden vragen schieten door haar hoofd, al lukt het haar niet er een te stellen. Meent Iris dat?

Dan loopt er een jongen met bruin haar, bruine ogen en een zwarte koptelefoon om zijn nek naar hen toe. Hij heeft zijn handen diep in zijn zakken gestoken.

Het lijkt of de vlinders in haar buik vijf salto’s maken. Ze voelt zich misselijk van alle emoties die ze de afgelopen minuut heeft gevoeld.

‘Is een van jullie toevallig Lisa Liebers uit 2F?’ vraagt hij een beetje onzeker. Hij kijkt de meiden aan van onder zijn haar. Het krult een beetje aan de voorkant en daardoor zakt het half voor zijn ogen, maar hij lijkt er geen hinder van te ondervinden. Alles om Lisa heen lijkt te verdwijnen, alleen hij blijft nog over.

‘Ja!’ Iris duwt Lisa naar voren, de realiteit van de drukke hal in.

‘Eh, j-ja, ja, d-dat ben i-ik, ja, dus, eh, ja,’ stamelt Lisa snel. Ze hoopt vurig dat haar hartslag wat bedaart, want dit is niet normaal meer. En wat heeft ze zojuist gezegd? “Ja, dus, eh, ja”? Ze kan wel door de grond zakken van schaamte.

‘Cool! Ik ben Vince, je projectmaatje,’ zegt hij opgewekt. Nu voelt Lisa zich nóg ongemakkelijker. Ze moest zich cool gedragen, in plaats daarvan doet hij dat en staat zij hier te stuntelen. Maar vanaf nu komt ze zelfverzekerd uit de hoek, dat moet gewoon!

‘Oh, eh, ja, l-leuk, d-dat, eh, is s-superleuk.’ Ze steekt haar duim op. Wat is ze aan het doen? Ze voelt dat ze rood wordt, maar weet geen andere houding aan te nemen. Ze lijkt wel een toerist die klaar gaat staan voor een foto bij de Eiffeltoren of The Big Ben.

‘Vind ik ook.’ Vince glimlacht. Dan komt er een jongen bij hen staan. Hij slaat Vince op zijn schouder en wijst naar de kantine.

‘Ik moet gaan, wil graag wat eten halen voordat alles verkocht is. Tot maandag.’ Hij draait zich om en loopt met zijn vriend de kantine in.

‘Wauw, hij vindt het ook leuk om met jou samen te werken. Goed bezig!’ Iris kijkt haar vol bewondering aan. Lisa daarentegen kijkt niet zo vrolijk.

‘Goed bezig? Ik stak mijn duim op.’ Het zit haar nog steeds hoog. Waarom deed ze dat?

‘Dat was wat minder, maar hij heeft er niks van gezegd.’ Iris haalt haar schouders op. ‘Dat lijkt mij goed nieuws.’

Lisa weet niet of ze dit moet geloven, al is het beter dan zwelgen in zelfmedelijden.

‘Zullen we naar het lege lokaal gaan, koele kikker? Dan kunnen we daar rustig eten, in de kantine is het toch te druk.’

Lisa is er met haar gedachten al niet meer bij. Hoe kan het toch dat ze zo ongelofelijk onbeholpen heeft gereageerd? Ze zal toch niet al haar kansen bij hem vergooid hebben? De projectweek moet nog beginnen!

Iris slaat een arm om haar heen. ‘Rustig maar, je gaat het geweldig doen. Dat weet ik zeker.’

‘Zwork, kijk uit!’ gilt Androiëne.

Zwork en Androiëne zijn bewoners van de planeet Andrork Zwone, een planeet in een ander universum. Andrork Zwone wordt al tientallen jaren aangevallen door vijandige aliens van de planeet Garas. De Garassen beschikken over de Kielt. Dat is een erg krachtige bom en een belangrijk wapen in de oorlog. Deze oorlog wordt de U-strijd genoemd.

De bewoners van Andrork Zwone willen niets liever dan er een einde aan maken, daarom zetten ze alles op alles om terug te vechten. Ze zijn erg sterk en opgeven staat niet in hun woordenboek.

‘Bedankt, Andro. Als jij die Kielt niet had zien aankomen, was ik nu ontploft.’ Zwork is net naast Androiëne achter een berg puin weggedoken voor de grote, grijze bal die nu meters verderop ontploft. Hij wrijft even in zijn oor vanwege de immens harde knal die de Kielt veroorzaakt heeft.

Hij is een donkergroene alien van tweeëntwintig jaar met een grote, ronde neus die nog het meeste weg heeft van de snuit van een varken. De lok van zijn inktzwarte haren komt tot zijn borstelige wenkbrauwen. Zijn ogen zijn ook zwart, waardoor moeilijk te zien is waar zijn pupil ophoudt en zijn iris begint. Hij draagt een vuurbestendig, bruin vechterspak dat verkoeling biedt. Hierdoor kan vuur op zijn pak komen, zonder dat hij pijn voelt of brandwonden krijgt. Het pak heeft schuine, zwarte strepen op de mouwen en een grijze riem, waar een zwart tasje gevuld met vuurballen aanhangt. Hij draagt zwarte handschoenen. Deze zijn ook vuurbestendig, zodat hij de gloeiendhete, rode vuurballen kan beetpakken zonder zich te branden.

‘Geen probleem,’ hijgt Androiëne. Ze pakt haar witte vuurpistool steviger beet.

Ze is een alien van twintig jaar met een babyblauwe huid. In plaats van haren, heeft ze net als een bok twee hoorns op haar hoofd. Deze zijn naar voren gekruld en hebben dezelfde kleur als haar huid. Ze heeft felle, paarse ogen die helder afsteken tegen de rest van haar gezicht. In tegenstelling tot Zwork, heeft ze een kleine neus en mooie, dunne wenkbrauwen. Maar ook zij draagt een vuurbestendig vechterspak. Het is lichtgrijs met schuine, witte strepen op de mouwen. Ze heeft een witte riem, daar hangt ze haar vuurpistool aan als ze hem niet gebruikt.

‘Als wij nou ook zulke krachtige wapens zouden hebben...’ Ze gluurt langs de berg puin, met haar pistool in de aanslag.

Zwork kijkt over de berg. Hij haalt een vuurbal uit zijn tasje en gooit het richting de vijandige aliens die verderop staan, om vervolgens snel weer te bukken. Dan hoort hij voetstappen achter zich.

‘We hebben geen Kielts nodig, we hebben iets veel beters,’ zegt hij om Androiëne gerust te stellen, terwijl hij het vuurpistool uit haar

handen pakt. Hij richt het naar achteren en schiet. Er zoeft een kokendhete, oranje straal uit.

De geraakte Garas valt op de donkere stenen. Zijn gele bek komt met een klap neer.

Zwork geeft het pistool terug.

Androiëne kijkt hem vol bewondering aan. Dat is nou haar beste vriend!

‘Wij hebben de uitvindingen van professor Krets,’ gaat hij verder. ‘Waaronder de Krisflaf.’

‘Als dat ding ons óóit nog gaat helpen.’ Ze rolt met haar ogen. Ondanks dat zijn optimisme hem siert, mag Zwork best wat realistischer worden. Hoe aardig ze de professor ook vindt, de Krisflaf is geen succes.

‘De voorspelmachine is niet perfect, maar hij werkt wel.’ Zwork begrijpt niet waarom ze zo pessimistisch is. Het is inderdaad niet fijn dat de machine pas één voorspelling heeft gedaan, maar het is tenminste iets. Hij gluurt weer langs het puin en gooit een vuurbal.

Androiëne slaakt een zucht. ‘De U-strijd stopt pas als we óf verloren hebben óf honderden jaren verder zijn. Als we pech hebben, is het allebei het geval.’

‘Volgens de voorspelling van de Krisflaf moeten we vrede sluiten met de vijand, dus wie weet.’

‘Als jij een manier vindt waarop we vrede kunnen sluiten met die gewelddadige Garassen, hoor ik het graag van je.’ Na dat gezegd te hebben, springt ze op en gaat door met vechten, een peinzende Zwork achterlatend.

Hij weet dat ze gelijk heeft. Vrede sluiten met de Garassen is de moeilijkste taak die er bestaat. Toch wil hij de hoop niet laten varen. Er moet toch iets zijn wat ze kunnen doen?

Een rampzalig weekend

De volgende ochtend schrikt Lisa wakker van een wekker. Ze schiet overeind, waarbij ze haar arm tegen de muur stoot. Met een pijnlijk gezicht wrijft ze over haar elleboog. Het weekend begint weer lekker. 'Emma, kun je dat rot ding niet uitzetten? Het is verdorie zaterdag!' roept ze boos.

'Weet je het dan niet?' Emma loopt verbaasd de slaapkamer in. Ze is druk in de weer met een haarborstel.

Lisa kijkt haar nors aan. Ze heeft geen zin in raadspelletjes en hoopt vurig dat het een slechte grap is. Vroeg opstaan is niet haar ding.

'We gaan weg, iets "leuks" doen.' Emma maakt met haar vingers aanhalingstekens. De borstel blijft in een klit hangen. 'Ik weet niet wat pap en mam als leuk beschouwen, maar ik weet wel dat weggaan een huiswerkvrije dag betekent. Dat is mooi meegenomen.' Ze pakt de borstel weer en probeert de hardnekkige klit te verwijderen.

'Maar het is pas...' Snel draait Lisa zich om naar haar wekker. 'Halfzeven! Zeg alsjeblieft dat je een grapje maakt.' Ze kijkt haar zus smekend aan. Haar warme, zachte bed is zo dichtbij, maar Emma's antwoord kan hem onbereikbaar maken.

'Helaas niet.' Emma geeft een ruk aan de borstel. Lisa ziet alle hoop in een klap verdwijnen. Kreunend laat ze zich op haar kussen vallen.

'Opstaan, opstaan, opstaan! We gaan leuke dingen doen!' klinkt het ineens.

Lisa kijkt nietsvermoedend op. Bram rent de kamer in en springt op het bed. Ook zij springt direct omhoog, maar dan om hem te ontwijken. Deze wervelwind schudt haar goed door elkaar. Ze zet een stap naar achteren, waarbij ze nu haar kleine teen tegen de muur stoot. Dit is officieel het meest vermoeiende begin van het weekend óóit.

Ineens staat haar moeder in de deuropening. 'Iedereen moet zich nu gaan aankleden, anders komen we te laat.'

Lisa is opgelucht dat haar moeder niet nog meer chaos ontketent, al betekent dit wel dat ze écht moet opstaan. Het is in ieder geval niet meer zo moeilijk, Bram heeft haar al wakker geschud. Hij is inmiddels gepromoveerd tot een tornado. Hij springt zo hard als hij kan en maait met zijn armen in het rond. Nog even en ze zakken door het bed. Ze

springt er snel vanaf en sleurt hem mee. Emma verlaat intussen de kamer. Ze trekt nog steeds aan de borstel.

‘Wacht even, waarom is mij niks verteld?’ vraagt Lisa verontwaardigd als ook haar moeder aanstalten maakt om weg te lopen. Na deze hectische ochtend is het minste wat ze kan krijgen een verklaring. Of een paar pleisters, dat zou ook fijn zijn. Ze wrijft weer even over haar pijnlijke elleboog.

Dan komt ook haar vader aangelopen. Het is dat Emma de slaapkamer al verlaten heeft, anders zou dit het perfecte moment zijn voor een duffe familiefoto.

‘We dachten dat je het al wist.’ Hij kijkt haar verbaasd aan.

Ze schudt haar hoofd. Als ze dit had geweten, had ze zich nu niet zo ellendig gevoeld. Ze is bont en blauw, terwijl de dag nog niet eens fatsoenlijk begonnen is.

‘Ach, nu was het een verrassing.’ Wendy kijkt haar glimlachend aan, terwijl Bram zich tussen zijn ouders wringt en de kamer verlaat.

‘Kleed je maar snel aan, ik wil niet in de file staan.’ Dan trekt Mark de deur dicht.

Lisa blijft chagrijnig achter. Dit belooft een lange dag te worden.

Een paar uur en ontelbare scheldpartijen van vrijwel iedereen in de auto later, is de familie op plaats van bestemming gearriveerd.

Lisa tilt haar hoofd op en kijkt slaperig de auto rond. Nadat haar vader mopperde dat hij de file misschien tóch niet voor was, terwijl er onderhand geen auto voor hen reed, besloot ze nog wat te gaan slapen. Helaas maakte haar moeder dit vrijwel onmogelijk. Zij zeurde namelijk dat ze een afslag gemist hadden, terwijl ze met een routekaart rommelde. Haar vader hield stug vol dat ze ongelijk had. Vijf kilometer verder miste hij écht diezelfde afslag en begon het gemopper weer. Toen ze eindelijk in slaap dacht te vallen, begon Emma ineens te lachen. Blijkbaar was er iets heel grappigs te zien op haar mobiele telefoon. Bram zat de hele reis tussen hen in te stuiteren van opwinding, hij sloeg haar zelfs een keer tegen haar hoofd. Op dat moment dacht ze dat het onmogelijk zou zijn om nog wat te slapen. Toch is niets minder waar. Ze heeft welgeteld vijf minuten geslapen.

Wendy heeft de auto intussen al op topsnelheid verlaten en drukt nu haar stralende gezicht tegen de achterraut. Het heeft wat weg van de zon op een hete zomerdag. Lisa vindt het maar niks.

‘Stap maar uit, we zijn er! En wees niet té enthousiast,’ roept Wendy opgewekt. Mark is ook uitgestapt en slaat vrolijk een arm om haar heen.

Kreunend stapt Lisa uit. Met een slaperig hoofd kijkt ze om zich heen. Ze staan op een leeg parkeerterrein aan het water. Even verderop staat een houten gebouw, waarschijnlijk een winkeltje. Dan ziet ze pas de steiger bij het water. Er zijn allemaal roeiboten aan vastgemaakt. De teleurstelling is voelbaar.

‘Goed dat je het advies van je moeder zo ter harte neemt, maar je mag best iéts enthousiaster zijn,’ grapt Mark als hij haar gezichtsuitdrukking ziet.

Het liefst stapt Lisa direct weer in de auto om terug naar huis te rijden en haar bed in te stappen. Helaas is ze nog te jong voor een rijbewijs en blijft het bij een dagdroom.

Mark wijst naar het houten gebouw. ‘Daar moeten we zijn, dat is de roeibotenverhuur.’ Hij haalt een rugtas uit de kofferbak en loopt er dan zelfverzekerd naartoe.

Lisa slentert achter hem aan. Ze kan zich niet voorstellen dat dit leuk zal worden. Bram en haar moeder denken er overduidelijk anders over. Haar broertje springt in het rond en haar moeder kan niet stoppen met glimlachen.

Als ze bijna bij het gebouw zijn, staat haar moeder ineens stil. ‘Mark, we hebben drie kinderen. Waar is Emma?’

Mark staat verbaasd stil en kijkt om zich heen. Dan valt het kwartje en kijkt iedereen naar de geparkeerde auto.

Lisa slaakt een zucht. Het uitgestorven parkeerterrein ziet er van een afstandje nog zieliger uit. Ze begrijpt niks van haar ouders. Er is hier niemand te bekennen en ze hebben onderweg geen file gezien, dus het vroege opstaan was nergens voor nodig.

Wendy heeft andere zorgen aan haar hoofd en beent met grote passen terug naar de auto. Lisa ziet hoe haar moeder de auto weer van het slot haalt, iets roept en vervolgens nors haar armen over elkaar slaat.

Een paar seconden later klimt Emma beduusd uit de auto, met haar telefoon in haar hand. Ze loopt snel naar de rest toe, terwijl Wendy het portier dichtgooit. Bram besteed al geen aandacht meer aan zijn zus. Hij rent joelend met gestrekte armen over het parkeerterrein en doet alsof hij een vliegtuig is.

‘Mevrouw had niet eens door dat we allemaal al uitgestapt waren en zat nog gewoon doodleuk op haar telefoon te kijken,’ moppert Wendy als ze zich weer bij het gezin voegt.

Lisa doet haar uiterste best om haar lach in te houden, maar er ontsnapt toch een geluidje. Gelukkig is de aandacht van haar ouders op Emma gevestigd, want zij vinden dit allesbehalve grappig.

‘Sorry, ik was druk bezig,’ verontschuldigt Emma zich.

‘Druk bezig? Wat is er nou belangrijker dan tijd doorbrengen met je familie?’ vraagt Mark.

Emma is slim genoeg om geen antwoord te geven. Hoofdschuddend loopt Mark naar de roeibotenverhuur, terwijl Wendy het levende vliegtuig wenkt.

De familie loopt de roeibotenverhuur in. Tot ieders verbazing is het gewoon een souvenirswinkeltje. Alleen achter de balie liggen daadwerkelijk spullen voor roeiboten, zoals peddels. Dit bezoekje is echter van korte duur, voor de kinderen tenminste, want Bram stoot bijna een miniatuurroeiboot van een plank.

De winkel is overduidelijk de grote trots van de norse man van middelbare leeftijd achter de balie, want hij kijkt Bram woedend aan. Zijn grote, grijze snor trilt op zijn bovenlip en hij staat op het punt om zich achter de balie vandaan te wurmen. Toch heeft hij hier om de een of andere reden geen zin in. Daarom verzoekt hij Bram de winkel te verlaten. Emma en Lisa zien hun kans schoon en rennen achter hem aan.

Zodra Lisa voet buiten het winkeltje zet, kijkt ze haar broertje met opgetrokken wenkbrauw aan. Hij doet alsof hij in een roeiboot zit, maar het ziet eruit alsof hij met een onzichtbare deegroller bezig is. Toch vindt ze dit het vermakelijkste wat er vandaag is gebeurd.

Ze kijkt naar de roeiboten, maar wendt snel haar gezicht weer af. Het zonlicht weerkaatst op het water en verblindt haar. Ondanks dat het een zwak zonnetje is, beginnen haar ogen te prikken.

Zuchtend kijkt ze weer naar Bram. Ze is bang dat zijn gedrag het hoogtepunt van de dag zal worden. Emma is intussen op een paaltje gaan zitten en staart als gehypnotiseerd naar het scherm van haar telefoon.

Lisa gaat op een ander paaltje zitten, ze heeft toch niets beters te doen. Ze staart glazig voor zich uit. Meteen ziet ze het gezicht van Vince voor zich. Zo wordt deze dag tóch nog leuk. Hij opent zijn mond,

alsof hij wat wil zeggen. Hoopvol staart ze naar haar eigen fantasiebeeld. Haar hart begint sneller te slaan.

Dan klinkt de stem van haar vader. 'Gelukt!'

Emma valt van schrik bijna van het paaltje. Geïrriteerd staat Lisa op. Wat een rottag, zelfs haar dagdroom is verpest.

'We hebben roeiboot nummer drie.' Hij loopt langs zijn kinderen. 'Deze dus.' Vol trots slaat hij op de middelgrote, groene roeiboot.

Wendy bekijkt de boot en knikt goedkeurend.

Lisa vraagt zich af sinds wanneer haar moeder een kenner van roeiboten is en waarom ze knikt. De roeiboot is maar *nét* groot genoeg voor het gezin. Waarom hebben ze geen andere gekregen? Er is toch niemand anders.

'Alle kostbare spullen verzamelen!' roept Wendy ineens. Emma kijkt haar aan alsof ze zojuist het weekend verboden heeft. Mark haalt een waterdichte box uit de rugtas en houdt hem triomfantelijk omhoog. Dit maakt het humeur van Emma er niet veel beter op. Lisa daarentegen heeft hier geen probleem mee en haalt haar telefoon uit haar zak, ze denkt er toch niet veel aan te hebben in de uitgeholde sperzieboon. Bram rent intussen over de steiger en doet alsof hij een autocoureur is. Mark pakt de telefoons van Wendy en Lisa aan en stopt ze in de box. Als hij in zijn eigen broekzak graait, werpt Wendy haar oudste dochter een veelzeggende blik toe.

'Als het echt moet...' Met grote tegenzin stopt Emma haar telefoon in de box.

Even later zit de familie in de roeiboot. Emma heeft de waterdichte box stevig tussen haar benen geklemd. Ze weigert hem ook maar één seconde uit het oog te verliezen. Helemaal rechts van haar zit Lisa, Bram zit in het midden en tegenover hen zitten Wendy en Mark.

Lisa baalt van deze indeling, want nu zit ze *wéér* naast haar hyperactieve broertje. Ze heeft ook gelijk gekregen. De roeiboot is maar net groot genoeg voor hen allemaal, dus de knieën worden tegen elkaar gedrukt.

Dat mag, volgens Wendy's exacte woorden, "de pret niet drukken".

Mark is de enige die om deze woordgrap kan lachen. Hij pakt de peddels stevig beet en roeit weg, terwijl Wendy het woord neemt. Hij kijkt aandachtig naar haar, alsof ze de Troonrede gaat voorlezen.

'Na mijn gesprek met Emma donderdagavond realiseerde ik me dat we inderdaad niet zo vaak gezellige dingen met het gezin doen en dat daar verandering in moet komen,' zegt ze. Mark knikt instemmend.

Lisa kijkt naar Emma. De waterdichte box staat nog steeds tussen haar benen. Het kan wel wezen dat haar zus meer aandacht van hun ouders wilde, maar dit is vast niet waar ze op doelde.

Dan stoot Bram tegen haar aan. Een pijnscheut schiet door haar arm. Mark heeft hem voor het instappen verboden om nog een voertuig of een bestuurder ervan na te doen, dus zit hij weer te stuiteren. De roeiboot deint met hem mee. Gelukkig zit hij in het midden en kan hij er niet zo makkelijk voor zorgen dat ze omslaan. Toch weet Lisa zeker dat ze zich een stuk veiliger zou voelen als ze naast iemand anders zou zitten, desnoods haar zus die griezelig veel waarde aan de box hecht.

Er loopt een rilling over haar rug, al komt dat niet door Emma. Het komt door het weer, het is niet bepaald warm te noemen.

Wendy ziet dit en probeert wat bemoedigends te zeggen, maar het werkt averechts.

‘Zolang we niet in het water vallen, is het niet heel koud,’ zegt ze glimlachend.

Angstig kijkt Lisa naar het donkerblauwe water. Emma houdt zelfs even haar hand erin om de temperatuur te meten. Op topsnelheid trekt ze hem terug.

Lisa kijkt haar moeder triest aan. Nu kan ze alleen nog maar aan de kou denken. Ze slaat gauw haar jas wat steviger om zich heen. Mark peddelt intussen stevig door en Bram is gaan zingen. Gelukkig stoot hij niet meer tegen haar arm aan, al is dit niet echt fijn voor haar trommelvliezen.

‘Varen, varen, wiedewiedewagen,’ zingt hij vrolijk.

Mark begint te lachen. ‘Het is zagen, niet varen.’

‘We zitten in een roeiboot, dus is het varen,’ zegt Bram doodnuchter. Meteen daarna zingt hij stug verder. Emma rolt met haar ogen.

Ineens begint Wendy te kakelen over het “o zo mooie landschap”.

Lisa kijkt haar moeder met opgetrokken wenkbrauw aan. Doet ze dit nou om Bram te overstemmen? In dat geval gaat het gelijk op.

‘Kijk eens naar de prachtige naaldbomen.’

‘Varen, varen.’

‘Wisten jullie dat dit gebied bekend staat om...’

‘Wiedewiedewagen.’

Emma rolt weer met haar ogen.

‘Daarom is het hier zo mooi.’

‘Varen, varen.’

‘En ook zo lekker rustig.’

‘Wiedewiedewagen!’

Lisa heeft het gevoel gek te worden, terwijl ze pas tien minuten in de roeiboot zit. Ze lijken wel een groep toeristen, met haar moeder als reisleidster. Alleen haar vlaggetje ontbreekt nog. Grinnikend aan de gedachte van haar moeder die met een vlaggetje zwaait, besluit ze toch naar de prachtige naaldbomen te kijken.

Na een tijdje is het gelukkig wat warmer geworden. Lisa heeft zelfs haar jas uitgetrokken.

‘Varen, varen, wiedewiedewagen,’ zingt Bram nog steeds, maar hij klinkt lang niet meer zo enthousiast.

Mark doet geen moeite meer om hem te verbeteren, al is hij dat liedje nu meer dan zat. De rest van het gezin denkt er net zo over. Daarom probeert hij hem een ander liedje te laten zingen. Hij kan echter net zo goed tegen het water praten, want Bram zingt gewoon door.

‘Zullen we iets gaan eten?’ oppert Wendy dan, in de hoop dat Bram eindelijk ophoudt met zingen. Lisa hoort haar maag rommelen, dus knikt uitbundig.

Wendy pakt de rugtas en trekt hem gretig open. Er verschijnt direct een verbaasde uitdrukking op haar gezicht. ‘Mark?’ vraagt ze achterdochtig. ‘Waar is het eten?’

Mark kijkt zijn vrouw vragend aan. ‘Heb je dat niet in de tas gedaan?’
‘Ik vroeg of jij dat wilde doen.’

‘Maar ik heb het op de keukentafel gelegd, zodat jij het erin kon doen.’

Het blijft even stil. Lisa zakt zuchtend onderuit. Het ligt verbazingwekkend lekker. Toch is het niet fijn dat er alwéér iets misgaat. Ze sluit haar ogen en luistert naar het overleg van haar ouders.

Na een tijdje verkondigt Wendy dat ze teruggaan naar de kant, om daar een restaurant op te zoeken. Emma is erg blij met dit nieuws. Ze slaakt een vreugdekreetje en streelt de box tussen haar benen. In een restaurant kan ze haar telefoon weer tevoorschijn halen. Het verbaast Lisa dat ze nog geen paniekaanval heeft gekregen omdat ze zolang zonder hoeft te doen.

Als ze ongeveer vijfhonderd meter van de kant verwijderd zijn, begint de roeiboot ineens raar te schommelen. Lisa vreest het ergste. Ze schiet overeind en houdt zich stevig vast aan de rand. Emma heeft

het ook al door. Zij grijpt uiteraard meteen naar de waterdichte box en houdt dié stevig vast, alsof haar leven ervan afhangt. Bram blijft opvallend rustig, maar houdt wel op met zingen. Mark en Wendy blijven echter optimistisch en proberen de kinderen gerust te stellen. Bram knikt als enige instemmend, want de meiden zijn niet overtuigd. Toch hadden Mark en Wendy dit beter niet kunnen doen. Ze verliezen hun concentratie en peddelen de roeiboot scheef. Dat is de druppel. De boot slaat om!

‘De roeiboot!’ roepen Mark en Wendy tegelijk.

Lisa knijpt haar neus dicht en belandt met een plons in het ijskoude water.

‘Ik heb de box!’ roept Emma.

Bram gooit zijn armen in de lucht. Hij ziet dit als een dagje in het waterpark en geniet als enige van deze duik, al verpest het koude water direct zijn humeur.

Rillend van de kou komen ze weer boven. De roeiboot ligt omgekeerd in het water. Mark pakt de rugtas en probeert vervolgens samen met Wendy de boot om te draaien.

Lisa pakt haar jas, die gelukkig bij haar in de buurt drijft. Dan wenkt ze Bram en zwemt met hem naar de kant. Ze baalt als een stekker. Eindelijk had ze een beetje vertrouwen in deze dag gekregen, maar de onverwachte duik heeft dat nog sneller uitgewist dan de snelheid waarmee Emma ongetwijfeld straks haar telefoon uit de box zal vissen. Ze voelt de hanger aan haar ketting op haar borst drukken. De zilveren kreeft lijkt zwaarder in het water. Des te meer reden om door te zwemmen.

Mark en Wendy hebben de roeiboot inmiddels omgedraaid. Met boot en al proberen ze naar het vasteland te zwemmen. Emma zwemt voor hen uit. Ze klemt haar armen stevig om de box, waardoor ze alleen haar benen kan gebruiken.

Iedereen staat weer veilig en wel op de kant. Mark en Wendy binden de roeiboot aan de steiger vast.

‘D-dat kon er o-ook nog wel b-bij,’ klaagt Lisa bibberend. De kou trekt door haar hele lichaam. Haar jas ligt naast haar op de grond en ze heeft haar armen om zich heengeslagen. Bram staat naast haar en ziet eruit alsof hij niet weet of hij moet huilen of niezen.

‘Door onze duik is een plank om op te zitten gebroken. Nu is de borgsom weg, gewoon in het water gevallen,’ doet Wendy er triest nog

een schepje bovenop. Ze loopt met Mark naar de kinderen toe, terwijl Emma de box openrukt en gretig haar telefoon tevoorschijn haalt.

Lisa luistert maar half. Ze kijkt naar het water. Daar drijven de peddels, waarvan er een doormidden is.

Wendy volgt haar blik. 'Ook dat nog!' Ze grijpt naar haar hoofd. 'Laat maar zitten, we gaan niet terug het water in!'

'Maar dit verpest onze dag toch niet?' vraagt Mark verbaasd. Hij slingert de doorweekte rugtas op zijn rug.

Lisa begrijpt er niks van. Dit heeft niet alleen haar dag, maar meteen haar hele weekend verpest! Hoe kan haar vader daar nu anders over denken?

'Ik ga dit incident even melden en dan zoeken we gewoon een restaurant op.' Hij stapt vastberaden de roeibotenverhuur in.

Wendy kijkt om zich heen. Na een paar seconden verschijnt er een glimlach op haar gezicht, al moet ze daar erg veel moeite voor doen.

'Nou, daar zie ik er al een.' Ze wijst naar een gebouw even verderop. Er staat een groot bord naast met het opschrift: "*Krills, voor ieder wat wils*".

Rillend gaat Lisa weer op een paaltje zitten. Gelukkig kan ze zich straks in het restaurant opwarmen.

De deur van het restaurant gaat open. Een horde verzopen katten komt binnengestapt. Een kelner verdwijnt meteen in de personeelsruimte, om enkele seconden later terug te komen met een stapel handdoeken.

Dankbaar pakt het gezin de handdoeken aan, behalve Emma. Zij verdwijnt direct in het toilet om haar make-up bij te werken. De kelner begeleidt de rest naar een tafeltje, terwijl Mark en Wendy de prijs bespreken die hij heeft moeten betalen als vergoeding voor de peddels die zijn achtergebleven in het water.

Als Emma terug is, neemt de kelner de bestellingen op. Ze besluiten allemaal de soep te nemen, dat is tenminste lekker warm. De kelner vertrekt en Lisa kijkt nieuwsgierig om zich heen.

Er zitten maar twee andere gasten in het restaurant. Even verderop zit een man met reusachtige spierballen. Tegenover hem zit een tengerere vrouw die ze erg op mevrouw Haring vindt lijken met haar sluike, grijze haren.

Ze vraagt zich af waarom het zo rustig is. Als ze de klok aan de muur moet geloven, is het lunchtijd. Ze voelt aan haar haren. Gelukkig is het niet meer zo nat.

Dan arriveert het eten. Iedereen kijkt verlekkerd naar de kommen soep voor hun neus, maar de familie Liebers zou de familie Liebers niet zijn als het niet alwéér een fiasco zou worden.

‘Getver, deze soep is smerig,’ blèrt Emma meteen.

‘Bah, het is waterig.’ Lisa schuift haar kom bij haar vandaan. Het is haar meteen duidelijk waarom er niet meer gasten in het restaurant zitten.

Wendy trekt een wenkbrauw op en neemt ook een hap, ervan overtuigd dat de kinderen zich aanstellen.

‘Ik heb geen trek meer,’ zegt Bram met een zielig stemmetje en ook hij schuift zijn kom weg.

‘Het smaakt inderdaad niet zo goed,’ geeft Wendy toe.

Mark daarentegen eet stug door, want de overige twee gasten kijken hen aan en daar houdt hij niet van. Helaas geeft hij het na een paar happen ook op. Een waterige soep is nou niet bepaald zijn lievelingseten en nu ook zeker het laatste waar de familie op zit te wachten.

‘Het restaurant had beter “Krills, voor niemand wat wils” kunnen heten,’ moppert hij. Hij staat op en loopt naar de toonbank om af te rekenen, want als dit al niet te eten is, is de rest vast ook niet veel soeps.

Emma droogt snel haar haren met de handdoek, Wendy dept haar broek en Bram veegt zijn gezicht af. Nu kan het nog.

Lisa voelt weer aan haar haren. Droog. Ze vouwt de handdoek op en legt hem op de stoel van haar vader.

Ze staan op en lopen achter Mark aan naar buiten. De spierbundel en de tweelingzus van mevrouw Haring kijken hen hoofdschuddend na.

‘Deze dag mag niet zo eindigen,’ moppert Mark als ze weer richting de roeibotenverhuur lopen. ‘We gaan het gewoon nog een keer proberen.’

Zuchtend slenteren de kinderen achter hem aan. Eigenlijk wil Lisa zeggen dat ze er geen zin in heeft, maar daar heeft ze geen puf meer voor. Ze hebben toch al een nat pak gekregen, een extra tochtje in een roeiboot maakt ook niet meer uit. Emma stopt intussen met een zuur gezicht haar telefoon weer in de box.

‘Wachten jullie hier maar.’ Mark loopt de roeibotenverhuur in om een nieuwe boot te regelen.

Na een paar minuten komt hij vrolijk naar buiten met de mededeling dat ze geluk hebben, al vindt Lisa dat een groot woord.

Gelukkig hebben ze dit keer een grotere roeiboot. Lisa is blij met de hoeveelheid beenruimte, al zit ze weer naast Bram. Mark kan het peddelen niet meer alleen aan, dus Wendy helpt hem een handje.

De lichtbruine roeiboot schiet haast over het water en de zonnestralen drogen de laatste natte kledingstukken. De sfeer wordt er direct een stuk beter op, er wordt zelfs een beetje lacherig gedaan over de plons van eerder. Dat wordt echter snel afgestraft. Ze zijn nog maar net vertrokken of Lisa voelt al nattigheid.

‘Voelen jullie dat ook?’ Ze houdt haar hand op en hoopt vurig dat ze het fout heeft. Emma kijkt haar geschrokken aan.

Wendy steekt haar hand in het water om de peddels die ze vanmorgen verloren waren eruit te vissen. Zij voelt de bui ook al hangen en trekt ze daarom snel de roeiboot in.

‘Het zal toch niet...?’ Mark kijkt omhoog. Donkere wolken zijn boven hen samengetrokken.

Dan begint het te regenen. Ze worden meteen in het diepe gegooid, want het komt met bakken uit de hemel.

‘Ik heb net mijn make-up in dat flutrestaurant bijgewerkt en nu loopt het alwéér uit!’ brult Emma. Ze is doorweekt en er helemaal klaar mee. Daarom slaat ze demonstratief haar armen over elkaar, alsof ze daarmee de regen kan laten verdwijnen.

Mark en Wendy peddelen uit alle macht terug naar de kant. Zodra ze deze bereikt hebben, springt iedereen uit de roeiboot en sprinten ze het houten gebouw in.

De norse man achter de balie kijkt hen verbaasd aan. Toch is de ergernis duidelijk zichtbaar.

Lisa zucht opgelucht. Alles ging zo snel, nu kan ze even uitrusten. Ineens stopt het met regenen.

‘Dit méén je niet!’ Ze maait met haar armen in het rond en slaat daarbij bijna tegen een plank aan.

De man kijkt haar boos aan en staat op het punt om hen wederom weg te sturen, maar Wendy legt snel de peddels van de eerste roeiboot op de toonbank, in de hoop het geld van degene die nog heel is terug te krijgen.

‘Dit is de vervelendste zaterdag... Nee, de vervelendste dag van mijn leven!’ Laaiend veegt Emma de uitgelopen mascara van haar wangen.

De man kijkt langs Wendy naar het mopperende gezin en wrijft geërgerd over zijn snor. Wendy duikt er snel voor en tikt ongeduldig op de peddel.

‘Papa, ik vind het niet meer zo leuk,’ zegt Bram zacht. Dan begint hij te huilen. Zuchtend omhelst Mark zijn zoon. Hij kan niet anders dan hem gelijk geven.

Wendy probeert intussen de helft van het bedrag van de enkele peddel terug te krijgen. Lisa vraagt zich af of ze überhaupt nog wel iets terugkrijgt. Het geld kan haar gestolen worden, ze wil gewoon zo snel mogelijk terug naar huis.

Bram wurmt zich los uit de omhelzing van zijn vader en zet snikkend een stap achteruit.

‘Goed, vijftig procent dan,’ zegt Wendy. De man schudt zijn hoofd. ‘Kom op! Dit is een van de peddels van de groene roeiboot. Hij is nog heel, waarom kunt u dan niet vijftig procent van het bedrag dat mijn man voor deze peddel heeft betaald teruggeven? Dat is meer dan redelijk.’

Dan klinkt er glasgerinkel. Wendy draait zich geschrokken om. Bram is tegen een kast gelopen en heeft met zijn elleboog een ruitje ingeslagen. Hij kijkt zijn moeder en de man met de snor schuldig aan.

Het hoofd van de man is rood aangelopen. Hij wurmt zich achter de balie vandaan, met zijn handen op zijn ingehouden buik. Nu begrijpt Lisa waarom hij er eerder niet achter vandaan wilde komen.

‘WAT MAAK JE ME NOU, VENTJE?’ roept hij en loopt ziedend op Bram af.

Mark gaat snel voor zijn zoon staan. Zelfs Lisa en Emma zetten een stap naar achteren. De donkere ogen van de man schieten vuur.

‘DAT WORDT DOKKEN!’ briest hij.

‘Weet u wat? Laat die vijftig procent maar zitten,’ lacht Wendy als een boer met kiespijn en ze komt naast Mark staan.

De man kijkt haar vol ongeloof aan. Dat lijkt hém meer dan redelijk.

Mark wil hier zo snel mogelijk weg, dus hij haalt zijn portemonnee uit de rugtas en geeft de man een handvol briefjes. De man grist de briefjes uit zijn hand en telt het snel.

‘En nu wegwezen!’ Trillend van woede wijst hij met zijn dikke vinger naar de deur.

De kinderen rennen direct naar buiten. Mark stopt zijn portemonnee weer in de tas en knikt, al weet hij niet waarom hij dat doet. Dan verlaat hij samen met Wendy de roeibotenverhuur.

‘Kom, we gaan naar huis,’ zegt hij teleurgesteld. Hij baalt. De dag die zo leuk had moeten zijn, is in het water gevallen.

Zwelgend in zelfmedelijden lopen ze terug naar de auto. De rest van het parkeerterrein is nog steeds leeg.

Gelukkig is de avond leuker. Nadat Mark en Wendy geheimzinnig hebben zitten fluisteren achter de laptop, is het tijd voor een familiefilm. Natuurlijk heeft iedereen een andere opvatting over de betekenis.

Mark vindt een sciencefictionfilm uitermate geschikt, ondanks de jonge leeftijd van Bram. Wendy is het hier absoluut niet mee eens, zij is meer van de romantische films. Lisa is bang dat ze tijdens een romantische film alleen maar aan Vince kan denken en er zo niks van meekrijgt, maar zegt dit uiteraard niet hardop. Daarom zegt ze, tot ieders grote verbazing, in te stemmen met alle films waarin gevochten wordt. Emma heeft er helemaal geen zin in en sluit zich op in haar kamer om huiswerk te maken.

Na een tijdje geeft Wendy het op en stopt Mark enthousiast een film over buitenaards leven in de dvd-speler. Als de film begint, is Bram in slaap gevallen. Stiekem is Wendy daar erg blij mee, ze vindt hem toch écht te jong voor dit soort films. Daarom draagt ze hem naar bed. Lisa heeft er een hard hoofd in. Toch wil ze de film een kans geven, ze heeft er immers mee ingestemd.

Tijdens de film praat Mark honderduit over wetenschappelijke feitjes met betrekking tot de film, bijvoorbeeld dat er veel onderzoek wordt gedaan naar andere leefbare planeten. Tot Lisa's grote verbazing is de film lang niet zo saai als ze had gedacht, ze vindt het zelfs leuk.

Twee uur later kijkt ze met een voldaan gevoel naar de aftiteling. Ze had nooit kunnen denken dat ze sciencefiction zó leuk zou vinden. Gelukkig wordt de dag toch nog leuk afgesloten en is het gedrag van Bram niet het hoogtepunt geworden. Bovendien kan ze morgen eindelijk uitslapen.

Jammer genoeg blijkt niets minder waar. De volgende ochtend schrikt Emma om kwart voor zeven wakker van haar eigen wekker. Ze zit gelijk rechtop in bed.

‘Lisa! Rotkind, heb je mijn wekker gezet? Wat een laffe actie, zeg!’

‘Nee, dat heb ik niet gedaan,’ is het zachte, slaperige antwoord. Lisa is te moe om een belediging terug te kaatsen.

‘Maar wie...?’ Emma krabt op haar achterhoofd.

‘Dat heb ik gedaan.’ Wendy komt glunderend in de deuropening staan.

‘Mam, waarom gun je me geen slaap?’ Emma laat zich kreunend achterovervallen.

‘We gaan vandaag weer weg. Leuk, hè?’

Emma komt overeind en kijkt haar moeder verbouwereerd aan. Leuk? Vond ze gisteren niet al erg genoeg?

Lisa komt naast haar staan en wrijft het slaap uit haar ogen. ‘Wha gaan whe doen?’ vraagt ze geeuwend.

Dan laat ze haar oog op de bureaustoel vallen. Ze loopt de kamer in en ploft op de stoel. Haar definitie van leuk is echt heel anders dan die van haar ouders, dat is gisteren wel duidelijk geworden. Daarom besluit ze om gewoon niet mee te gaan als het weer zoiets is.

Ook Mark en Bram komen aangelopen. Bram rent meteen de kamer in en begint met het rolgordijn te spelen.

‘Er komen achtbanen bij kijken,’ grijnst Wendy.

‘Gaan we naar een pretpark?’ vraagt Emma ongelovig. Dit had ze totaal niet van haar ouders verwacht.

Ook Lisa is overrompeld door het nieuws. Zijn dit wel dezelfde mensen die nooit tijd hebben om haar gedag te zeggen als ze thuiskomt? Of zijn ze overgenomen door wezens die zoveel mogelijk leuke uitjes willen plannen? Ze denkt aan de film van gisteravond. Misschien zijn ze wel overgenomen door aliens.

Dan begint Bram te joelen. Hij trekt zo hard aan het touwtje van het rolgordijn, dat het helemaal scheef komt te hangen. Hij probeert uit alle macht zijn fout recht te zetten, maar maakt het er alleen maar erger op.

‘Ik wist wel dat jullie het leuk zouden vinden.’ Mark’s gezicht straalt, maar ieders aandacht is op het rolgordijn gericht.

Emma staart er somber naar. Lisa daarentegen vindt het op moderne kunst lijken. Wendy loopt de kamer in en neemt Bram aan zijn hand

mee. Zo kan hij geen schade meer aanrichten, al is Emma daar natuurlijk niet mee geholpen.

‘Opschieten, ik wil de file weer voor zijn!’ Mark loopt weg en duikt de badkamer in.

Lisa onderdrukt een lachje. Wéér de file voor zijn? Als het net zo druk op de weg is als gisteren, moet dat geen probleem zijn.

Wendy kijkt Emma aan. ‘Ik weet dat het een erg druk schooljaar voor je is, maar aangezien je gisteravond je huiswerk hebt gemaakt, kun je nu je gedachten verzetten door plezier te maken.’ Bram trekt aan haar hand.

Emma knikt, maar lijkt niet erg enthousiast. Ze begint aan haar nagel te peuteren.

Bram trekt de hand van zijn moeder bijna uit haar arm. Wendy laat hem los en hij weet niet hoe snel hij naar zijn kamer op zolder moet rennen. Dan loopt Wendy ook weg, de trap af.

Lisa staat op en loopt vrolijk naar de deur. Eindelijk gaan ze iets leuks doen. Er zal, haar familie kennende, vast wel weer iets misgaan. Toch wil ze het voor geen goud missen.

‘We zijn er bijna, we zijn er bijna,’ zingt Bram vrolijk. Hij schommelt heen en weer tussen zijn zussen, als een boot op de golven.

‘Kom op, we zijn de straat nog niet eens uit,’ moppert Lisa en ze maakt haar gordel vast. Ze heeft haar ketting niet om, het spookbeeld dat ze achter een attractie blijft haken heeft haar genoeg angst aangejaagd. Toch vindt ze het jammer dat ze hem niet kan dragen.

‘We moeten terug, ik ben iets heel belangrijks vergeten!’ gilt Emma op het moment dat Mark de bocht omgaat.

‘Je telefoon? Of toch de oplader?’ grapt Mark.

‘Nee, die heb ik allebei wél bij me. Ik heb het over mijn powerbank. Ik weet niet of er stopcontacten in dat park zijn,’ antwoordt ze verontwaardigd.

Zuchtend keert Mark de auto om. Hij parkeert op de hoek van de straat. Mopperend geeft hij Emma de huissleutel.

‘Ik loop wel even mee, want ik weet niet zeker of ik de achterdeur op slot heb gedraaid,’ zegt Wendy snel. Ze stapt uit en rent achter haar oudste dochter aan. Lisa vraagt zich af of haar moeder de achterdeur überhaupt wel van het slot gehaald heeft.

Als iedereen even later weer in de auto zit, kan de reis eindelijk beginnen. Althans, dat denken ze.

‘Wacht, we kunnen nog niet weg.’ Lisa maakt haar gordel los.

‘Wat nú weer?’ Mark draait zich geïrriteerd om.

‘Ik moet naar het toilet.’ Ze kijkt hem verontschuldigend aan.

‘Kon je dat voor vertrek niet doen?’ Hij geeft haar de sleutel.

‘Toen hoefde ik nog niet.’ Ze opent het portier.

‘Sluit je wel goed af?’ vraagt Wendy ongerust.

‘Ja, mam,’ antwoordt Lisa op zeurderige toon en ze stapt uit. Haar moeder mag weleens wat meer vertrouwen in haar hebben.

‘Schiet nou maar op!’ roept Mark boos. Lisa slaat de autodeur dicht. ‘Niet zo hard!’

‘Hèhè, eindelijk,’ moppert Mark als Lisa een paar minuten later weer terug is.

‘Sorry, ik had ruzie met het slot.’ Eigenlijk wil ze dit liever niet zeggen.

‘Heb je de deur dan wel goed op slot gedraaid?’ vraagt Wendy geschrokken.

‘Jaa-haa.’ Lisa rolt met haar ogen. Dit is precies waarom ze het niet wilde vertellen.

‘Weet je het zeker? Zal ik anders...?’ begint Wendy, maar ze wordt onderbroken door een diepe zucht van Mark. Hij stapt uit en loopt met grote passen terug naar het huis om het slot te controleren.

Bram staart verveeld naar zijn handen, terwijl Emma al haar aandacht op het scherm van haar telefoon richt. Lisa kijkt naar haar zus. Het zal haar niets verbazen als Emma helemaal niet doorheeft wat er allemaal aan de hand is.

Intussen loopt Mark terug naar de auto. ‘De deur zat goed op slot, hoor,’ zegt hij geërgerd als hij achter het stuur kruipt. Nu kan het gezin eindelijk vertrekken.

Tijdens de rit zit de stemming er goed in. Iedereen zingt luidkeels mee met de radio en voor het eerst sinds tijden wordt er geen ruzie gemaakt op de achterbank.

Ongeveer anderhalf uur en vele miniconcerten later, begint Emma ineens te krijsen. Mark remt van schrik af.

Lisa voelt dat de gordel strakgespannen staat, hij snijdt bijna in haar nek. Hopelijk heeft Emma een goede reden om dit gedoe te veroorzaken.

Wendy heeft haar hand zo stevig om de greep boven het portier geslagen, dat haar knokkels er wit van worden. 'Wat is er?' Ze draait zich om en kijkt Emma geschrokken aan.

'Hebben we de waterdichte box mee? Voor het geval dat.'

Lisa kan het niet geloven. Al deze ophef vanwege een box? Dit is typisch haar zus.

Mark rijdt zuchtend weer verder.

'Nee, dat is niet nodig,' antwoordt Wendy. Ze is opgelucht dat er niks ergs aan de hand is.

'Dan ga ik niet in een waterattractie.' Emma kijkt weer naar het scherm van haar telefoon.

Lisa rolt met haar ogen. Daar heeft haar zus alleen zichzelf mee.

'Waren we nou maar een keer gestopt om terug naar binnen te gaan,' zegt Mark droog. Emma kan er niet om lachen, al ziet de rest van het gezin de humor er wel van in.

'Pap, heb je vandaag het eten en drinken wel ingepakt?' kaatst Emma de bal terug.

'Alleen dat van jou niet.'

Wendy kijkt naar buiten, in de hoop een ander onderwerp aan te kunnen snijden. Gelukkig vindt ze al snel wat ze zoekt. Ze richt zich lachend tot de kinderen. 'Kijk eens naar links.'

Bram en Lisa duiken meteen naar de ruit. Emma wordt haast platgedrukt tegen het portier. Wendy heeft direct spijt van haar uitspraak.

'We zijn bij het pretpark.' Zuchtend draait ze zich weer naar de voorruit, terwijl Mark begint te grinniken. Emma daarentegen kan nu écht niet meer lachen.

'Pap, kom op!' joelt Bram als ze aankomen bij de ingang. Hij sleurt Mark mee.

Na een haast eindeloze zoektocht naar een parkeerplek, zijn ze eindelijk bij de toegangspoorten van het park aangekomen. Het is verbazingwekkend warm voor de tijd van het jaar. Lisa ritst haar jas open, doet hem uit en bindt hem om haar middel.

'Wacht even, ik moet eerst toegangskaartjes kopen,' lacht Mark en hij laat Bram's hand los.

Zodra Mark de kaartjes heeft gehaald, lopen ze het park in. Bram kijkt zijn ogen uit. De karretjes van een achtbaan razen voorbij en even verderop is een monorail. Bovendien werken de vrolijke kreten die overal vandaan komen uitnodigend.

‘Ik wil eerst daarin. Of nee, daarin. Of nee, toch daarin,’ roept hij uitgelaten, terwijl hij zijn vader van hot naar her sleept. Mark stopt snel de gescande kaartjes in zijn broekzak. Wendy kijkt bezorgd toe.

Als Bram zijn vader bijna tegen een vuilnisbak trekt, grijpt ze in. ‘Bram, als jij de eerste attractie mag kiezen, blijf je dan de rest van de dag rustig bij ons?’

Hij denkt even na en stemt er dan mee in, tot grote opluchting van Wendy. Helaas is niet iedereen opgelucht, want even later zitten ze in een wildwaterbaan.

‘Moest het nou écht een waterattractie zijn?’ jammert Emma, terwijl ze haar handen op haar broekzak drukt om haar telefoon beter te beschermen. Haar linkerwang is nog een beetje rood van de ontmoeting met het portier. De boomstam maakt een bocht naar rechts en ze trekt een moeilijk gezicht.

‘Ik ben het voor deze ene keer met Emma eens,’ kreunt Lisa die voor haar zit.

‘Meiden, Bram vindt dit leuk en hij mocht kiezen,’ zegt Mark streng vanuit de achterkant van de boomstam.

Ze maken een bocht naar links.

‘Niet eerlijk!’ roept Emma.

De stam botst tegen de rand van de baan en een plens water klotst de stam in.

Ze begint te gillen. ‘Ik wilde helemaal niet in deze stomme attractie, dat zei ik in de auto al!’

De stam gaat intussen via een helling omhoog.

Wendy klopt op haar rug. ‘Je hoefde niet mee, je bent zelf de boomstam ingeklommen.’

Daar heeft Emma geen antwoord op.

Ineens bukt Bram heel diep en verstopt zich haast in de boomstam, waardoor Lisa alleen nog zijn rug ziet.

‘Brammetje, begin jij soms bang te worden?’ Ze begint te lachen. De zogenaamde durfal van de familie verstopt zich, terwijl hij deze attractie zelf gekozen heeft.

‘Nee, ik ben gewoon slim,’ klinkt Bram’s gedempte stem.

‘Hoezo?’ Emma kijkt verbaasd over Lisa’s schouder naar zijn rug.